

Arrest

nr. 190 422 van 4 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 januari 2016 België is binnengekomen, diende op 21 januari 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 27 februari 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 27 februari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 21/01/2016
Overdracht CGVS: 24/02/2016*

U werd gehoord op 20 februari 2017 van 14 uur tot 18.10 uur op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, in het bijzijn van een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester X, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U behoort tot de Biyomaalclan.

In 1991 vluchtte u met uw familie voor de oorlog in Mogadishu naar het dorp Tulo Barwaqo in de provincie Gedo. In 1997 keerde u terug naar Mogadishu om naar school te gaan. U woonde in deze periode bij uw tante. Van 2009 tot 2015 studeerde u aan twee verschillende universiteiten in Oeganda. In 2015 keerde u terug naar Mogadishu. U werkte daar onder meer een maand mee aan een project van het ministerie van gezondheid. In augustus 2015 ging u uw ouders bezoeken in Tulo Barwaqo. Toen u in het dorp in een theehuis zat werd u benaderd door twee leden van Al-Shabaab. Ze vroegen wie u was en waar u vandaan kwam. U gaf hen deze informatie. Vervolgens zeiden ze dat ze iemand met uw opleiding wel konden gebruiken en vroegen ze u om u bij hen te voegen. U vroeg bedenktijd, die u kreeg. Diezelfde namiddag werd u opgebeld door Al-Shabaab om uw antwoord te krijgen. U vroeg opnieuw bedenktijd. U vertelde uw problemen aan uw vader en er werd overeengekomen dat u de volgende dag direct terug naar Mogadishu zou keren. Die avond werd uw huis echter aangevallen door Al-Shabaab. Uw beide ouders werden hierbij gedood. U werd in het been geschoten. U werd in een auto gegooid en naar een kamp van Al-Shabaab gebracht. Daar werd u drie maanden vast gehouden. In die tijd werd u gevraagd om met hen samen te werken en werd u ook informatie gevraagd over de overheid. Toen u hen niet de juiste informatie kon geven werd u gemarteld. Op een dag werd het kamp aangevallen door buitenlandse troepen en werd u bevrijd. U ging terug naar Mogadishu en begon uw vertrek voor te bereiden. U verliet Somalië op 15 januari 2016 en kwam aan in België op 17 januari 2016, waar u op 21 januari asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u volgende documenten in: een Somalische identiteitskaart, een radiologieverslag, een medisch attest, uw CV, kopies twaalf certificaten van korte trainingen die u in Oeganda volgde, een kopie van uw huwelijkscertificaat, kopieën van uw beide diploma's, een kopie van uw badge van het ministerie van gezondheid, een kopie van uw paspoort, uw studentenkaart en uw lidkaart van een trainingscentrum.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn uw verklaringen met betrekking tot de aanval op uw huis weinig gedetailleerd en onwaarschijnlijk.

Uw relaas over de aanval is immers zeer vaag en komt weinig doorleefd over. U vertelt hierover dat ze uw vader benaderden en vroegen waar u was. Uw vader zei hierop dat u niet thuis was en dat ze niet binnen mochten. Daarna schoten ze uw vader neer, waarop u en uw moeder naar buiten kwamen. Uw moeder werd neergeschoten en terwijl u probeerde te ontsnappen kreeg u een kogel in uw been (CGVS, p. 13). Veel meer kunt u hierover niet vertellen. Nochtans mag redelijkerwijs verwacht worden dat zo een ingrijpende gebeurtenis wat meer indrukken zou nagelaten hebben bij u. op de vraag hoe u kon horen wat uw vader tegen de mannen zei, aangezien hij buiten was en u binnen zegt u dat van binnen kon horen wat er buiten gezegd werd (CGVS, p. 16). Het is dan echter weinig logisch dat u, wanneer u schoten hoort, langs de voordeur naar buiten loopt aangezien u gehoord had dat ze naar u op zoek waren. Doorheen heel uw relaas kun u hier geen verklaring voor aandragen.

U zegt ook dat u in uw been geschoten werd, geblinddoekt in een auto gezet werd en naar het kamp gereden werd (CGVS, p. 15). U was blijkbaar ook hevig aan het bloeden aangezien u verklaart dat ze u in het kamp een injectie gaven om het bloeden te stoppen (CGVS, p. 14). Gevraagd naar hoe dit allemaal gebeurde aangezien u gewond was en aan het bloeden was, zegt u: 'ik werd als een zak opgepakt en in de auto gegooid, geen genade' (CGVS, p. 16). U kan verder geen enkel detail bieden

over hoe u, bebloed en in pijn, die autorit hebt beleefd, hoe u niet doodbloedde aangezien u pas in het kamp een injectie kreeg tegen het bloeden (CGVS, p. 14) of hoe ervoor gezorgd werd dat de ganse auto niet met bloed besmeurd werd.

Over de verzorging die u hebt gekregen met betrekking tot uw schotwonde zijn uw verklaringen eveneens bijzonder beknopt over. Gevraagd naar welke verzorging u kreeg naast de injectie om het bloeden te stoppen zegt u dat uw wonden gehecht werden en er zalf op werd gesmeerd. Daarna moest u er ook nog regelmatig zalf op smeren (CGVS, p. 17). Logischerwijs mag toch verwacht worden dat u wat gedetailleerder zou kunnen vertellen over uw behandeling en revalidatie. Zelfs als de kogel gewoon door het vlees gegaan is, zoals u beweert (CGVS, p. 17), dan nog moet een schotwond in het been extensief behandeld worden en moet er een revalidatieperiode worden doorlopen. Het feit dat u hier nauwelijks iets over kunt zeggen doet twijfels rijzen of u dit wel degelijk hebt meegemaakt.

Ten tweede kunnen uw verklaringen omtrent de plaats waar u werd opgesloten en uw gevangenschap in het algemeen niet overtuigen.

Gevraagd om de kamer of cel te beschrijven waar u opgesloten zat kunt u enkel zeggen dat het een plaats is waar er zelfgebouwde huisjes staan, met boomstammen als pilaren en dat u steeds naar buiten moest om naar het toilet te gaan (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt aangespoord hier meer over te vertellen, aangezien u drie maanden daar hebt verbleven, zegt u nog dat er oorspronkelijk twee andere gevangenen zaten en er een tijdje later vier nieuwe gevangenen gebracht werden. Daarna begint u uit te weiden over één van die gevangenen (CGVS, p. 17). Het is zeer opmerkelijk te noemen dat u na drie maanden gevangenschap geen gedetailleerdere beschrijving kunt geven van de plaats waar u opgesloten zat.

Er is u ook gevraagd naar hoe een dag in gevangenschap verliep. Eerst vraagt u of u moet vertellen hoe u behandeld werd (CGVS, p. 17). Er wordt u gevraagd om te vertellen hoe een dag eruit zag, wie u kwam bezoeken en wat er gebeurde (CGVS, p. 17). U vertelt dat u geen vrijheid had en niets mocht doen en dat de gevangenen soms werden gebruikt om hout te sprokkelen. Meer kunt u hier niet over zeggen (CGVS, p. 17). Opnieuw moet worden vastgesteld dat het compleet ongeloofwaardig is dat u hierover niets meer kunt zeggen aangezien u drie maanden daar werd opgesloten. Bovendien werd de vraag u uitgebreid uitgelegd waardoor uw gebrek aan informatie des te frappanter wordt.

U verklaart tevens dat u mishandeld werd en dat Al-Shabaab informatie van u wilde. Gevraagd naar wat ze van u wilden weten zegt u dat ze u veel dingen vroegen over overheidsinstanties (CGVS, p. 18). Wanneer hierover wordt doorgevraagd past u opeens uw verklaringen aan en zegt u dat ze eigenlijk niets vroegen over overheidsinstanties maar dat ze u dingen vroegen om te bewijzen dat u voor de overheid werkte (CGVS, p. 18). Gevraagd naar voorbeelden hiervan zegt u dat ze u vroegen waar de president in zijn vrije tijd verbleef, waar vergaderingen van ministers doorgingen, op welke locaties (CGVS, p. 18). Het is echter niet duidelijk waarom ze dit aan u zouden vragen aangezien u maar 15 dagen voor het ministerie voor gezondheid had gewerkt, een job waarvan u overigens ook niets meer kunt zeggen dan dat u mensen superviseerde die trainingen organiseerden (CGVS, p. 12). U kunt ook geen enkel specifiek voorbeeld geven van zo een ondervraging of mishandeling (CGVS, p. 18). U werd drie maand lang ondervraagd door hen. U zou bijgevolg opnieuw in staat moeten zijn om wat meer details te geven over wat Al-Shabaab precies van u verwachtte.

Ten derde zijn de verklaringen omtrent uw terdoodveroordeling andermaal ongeloofwaardig en ondoorleefd.

Gevraagd naar uw rechtszaak en veroordeling zegt u dat ze u naar een grote boom brachten en dat er rond die boom mensen stonden. U moest tegenover een grote man met een baard gaan staan die u ter dood veroordeelde (CGVS, p. 18). Gevraagd naar meer details zegt u dat de man twee talen door elkaar sprak, Arabisch en Somalisch, dat hij zei dat het bewezen was dat u een spion was en dat u weigert samen te werken met Al-Shabaab waarna hij u ter dood veroordeelde. Opnieuw zijn uw verklaringen ondoorleefd en gespeend van enig overtuigend detail.

Op basis van alle bovenstaande argumenten dient te worden besloten dat uw verklaringen ongeloofwaardig zijn.

Uw neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Uw identiteitsdocumenten of onderwijsdocumenten hebben te maken met uw Somalische

nationaliteit, opleidingsniveau en uw verblijf in Oeganda, zaken die in casu niet ter discussie staan. Uw medische attesten maken weliswaar gewag van letsels maar geven geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze letsels heeft opgelopen. Daarnaast dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder paspoorten, geboorteaktes, landeigendomtitels, ..., zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde documenten op zich niet om de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en

militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel

besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- Het eerste middel luidt als volgt:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Na een theoretische uiteenzetting, licht verzoeker verder toe:

"II.1.2. De verwerende partij stelt geen geloof te hechten aan de problemen van verzoekende partij omdat deze "weinig doorleefd" en "onwaarschijnlijk" zouden zijn. Nergens wordt verzoekende partij enige contradictie of inconsistentie verweten. Het enige argument dat verwerende partij doorheen haar motivering aanhaalt is haar - erg subjectieve - zienswijze dat het relaas onvoldoende doorleefd zou zijn. Dergelijke manier van redeneren, maakt het voor verzoekende partij uiteraard onmogelijk om een positief antwoord te krijgen en internationale bescherming te genieten. Immers, dit zou betekenen dat - ongeacht haar relaas - verwerende partij simpelweg kan stellen dat de gebeurtenissen weinig waarschijnlijk zouden zijn en daarmee het hele asielrelaas van verzoekende partij ondergraven. Dit gaat natuurlijk niet op!

Verwerende partij stelt eerstens dat de aanval op het huis van verzoekende partij weinig gedetailleerd en onwaarschijnlijk zou zijn:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij verklaart het volgende over deze aanslag:

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 13-14]

Verzoekende partij vertelt met andere woorden wanneer de aanslag plaatsvond, wie zich waar bevond, welke gesprekken gevoerd werden, hoe zij en haar moeder reageerden op de schoten, hoe zij nog trachtte weg te vluchten,... Alles werd door verzoekende partij erg gedetailleerd uitgelegd. Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij thans kan stellen dat haar relaas weinig gedetailleerd of niet doorleefd zou zijn?! Verwerende partij vindt eveneens de reactie van verzoekende partij vreemd na het horen van de schoten. Zij kan zich niet inbeelden dat verzoekende partij naar buiten zou zijn gelopen. Verzoekende partij begrijpt niet wat hier vreemd aan is? Haar vader werd beschoten. De eerste reactie van zowel verzoekende partij als haar moeder was om hun dierbare te hulp te schieten. Op dat ogenblik dachten zij niet rationeel na en renden naar buiten. Toen verzoekende partij haar vader dood op de grond zag liggen, trachtte zij weg te vluchten, maar werd zelf in het been geschoten. Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij niet. Het is natuurlijk veel makkelijker om vanachter een bureau veronderstellingen te maken hoe men had moeten reageren in een bepaalde situatie. Verzoekende partij vraagt zich af of verwerende partij zondermeer zou weggelopen zijn als haar ouders voor haar neus doodgeschoten zouden worden...

Ook wat betreft de schotwonde op het been van verzoekende partij, kunnen de bemerkingen van verwerende partij allerminst gevolgd worden. Zij stelt het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij werd gewond in de wagen gegooid. Er werd haar op het CGVS de vraag gesteld hoe zij in de auto werd gezet en hoe zij werd verzorgd. Verzoekende partij antwoordde het volgende: p. 16-17 CGVS

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 16-17]

Wat is hier onlogisch of onduidelijk aan?? Verzoekende partij antwoorde exact op de vragen van verwerende partij.

Verzoekende partij werd niet in een ziekenhuis verzorgd. Integendeel, alles verliep zeer amateuristisch. Zij weet niet welke injecties zij kreeg of welke zalf er werd gesmeerd op haar been. Het is voor verzoekende partij een raadsel wat meer verwerende partij verwachtte van haar...

II.1.3. Vervolgens stelt verwerende partij dat de verklaringen omtrent de plaats waar verzoekende partij opgesloten werd niet overtuigend zouden zijn:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek! Verzoekende partij verklaarde het volgende omtrent haar gevangenschap: p. 14 CGVS

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 14-15]

Verzoekende partij vertelde aldus erg uitgebreid over haar gevangenschap en over haar leven onder Al Shabab. Op een bepaald ogenblik heeft de protection officer verzoekende partij zelfs moeten onderbreken en heeft haar meegedeeld dat zij hoogstwaarschijnlijk voor een tweede gehoor uitgenodigd zou worden gezien zij alles erg gedetailleerd uiteen zette. Het is niet ernstig om achteraf te stellen dat verzoekende partij onvoldoende informatie zou hebben verschaft over waar zij gevangen zat en wat haar is overkomen in de drie maanden dat zij opgesloten zat.

Verzoekende partij zat een hele dag gevangen. Zij maakte niet veel mee, behalve de fysieke mishandelingen. Het is niet zo dat haar dagen gevuld waren met allerhande activiteiten. Zij begrijpt dan ook niet wat verwerende partij verwachtte dat zij zou kunnen vertellen over hoe zij haar dagen doorbracht. Verzoekende partij is heel duidelijk geweest hierover: p. 17 CGVS

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 17]

II.1.4. Verwerende partij stelt vervolgens dat de gebeurtenissen omtrent haar terdoodveroordeling ongeloofwaardig en ondoorleefd zouden zijn:

[citaat bestreden beslissing]

Andermaal is de enige motivering van verwerende partij haar eigen subjectieve beoordeling van de feiten en het drogreden dat het relaas niet doorleefd zou zijn. Ook hier wordt verzoekende partij geen enkele inconsistentie verweten. Verwerende partij stelt enkel dat zij het ongeloofwaardig vindt en besluit hieruit dat het dan wel ongeloofwaardig moet zijn. Dit is niet ernstig.

II.1.5. Tenslotte stelt verwerende partij dat de neergelegde documenten van verzoekende partij (haar identiteitsdocumenten, haar onderwijsdocumenten) haar nationaliteit en opleidingsgraad bewijzen. Hier wordt dus niet aan getwijfeld:

[citaat bestreden beslissing]

Merkwaardig genoeg stelt verwerende partij het volgende omtrent de door verzoekende partij neergelegde documenten:

[citaat bestreden beslissing]

De medische documenten die door verzoekende partij werden neergelegd werden opgesteld door een Belgische arts! De vraag naar de echtheid van deze documenten stelt zich derhalve niet! Deze documenten geven de letsels van verzoekende partij weer. Deze letsels komen exact overeen met hetgeen verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor. Minstens dient te worden aangenomen dat een begin van bewijs door verzoekende partij werd aangebracht van de door haar geleden leed.

II.1.6. Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar is overkomen. Er kon op geen enkel ogenblik een contradictie of inconsistentie worden vastgesteld in haar relaas.

Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en baseert zich enkel op het feit dat zij het verhaal "ondoorleefd" en "weinig geloofwaardig" vindt – quod certe non.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!"

- In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 6 september 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.

Zo stelt citeert de COI-Focus trouwens verschillende bronnen die bevestigen dat het geweld tegen burgers hoegenaamd niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Daar komt dan nog eens bij dat voorzichtigheid noodzakelijk is aangezien er geen betrouwbare statistieken bestaan over het aantal burgerdoden.

COI Focus p. 32:

[citaat uit COI Focus]

COI Focus p. 33:

[citaat uit COI Focus]

EN

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het geweld tevens afhankelijk van het district waar men vandaan komt. Waaberi, het district van de verzoekende partij, wordt opgesomd tussen de districten die getroffen worden door terroristisch geweld.

COI Focus p.37:

[citaat uit COI Focus]

Bovendien lijkt het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu gedurende de maanden (mei-augustus), voorafgaand aan de bestreden beslissing, te zijn verdubbeld.

Cf. COI Focus p. 22:

[citaat uit COI Focus]

De COI-Focus stelt verder (p. 33):

[citaat uit COI Focus]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 57):

[citaat uit COI Focus]

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels van aanslagen van na 6 september 2016 en waarover verwerende partij in alle talen zwijgt in haar beslissing:

- 11 december 2016: een aanval nabij de haven van Mogadishu, waarbij minstens 30 doden vielen. De meeste slachtoffers waren werklieden en havenarbeider. Bijna 50 anderen, vooral burgers, raakten gewond (stuk 3);

- 2 januari 2017: een aanval op een hotel met minstens 12 doden tot gevolg, waarvan de meeste gewone burgers (stuk 4);

- 2 januari 2017: een bomexplosie nabij het hoofdkwartier van de Afrikaanse Unie, met drie doden tot gevolg (stuk 5);

- 25 januari 2017: een dubbele bomaanslag nabij een hotel, minstens 28 doden tot gevolg. 43 andere raakten gewond (stukken 6 en 7).

- 19 februari 2017: bomauto richt ravage aan in Mogadishu, minstens 35 doden, waaronder kinderen en minstens 10 vrouwen (stuk 8)

- 20 februari 2017: aanval op een drukke markt in Mogadishu: minstens 39 doden en 50 gewonden (stuk 9)

- 25 januari 2017: minstens 28 doden bij een bomaanslag in een hotel in Mogadishu doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook reeds bleek uit het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 11)

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April."

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non-refoulement beginsel schendt:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia." Verwerende partij rept met geen woord over deze argumenten van UNHCR in de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig.

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij(Waaberi) wel veilig te noemen valt, quod non (cf. II.2.1.). Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Ook het feit dat de verzoekende partij sinds 2009 haar land verlaten heeft en volledig verwesterd is, wordt nergens mee opgenomen in de beoordeling van de verwerende partij. Nochtans wordt ook dit door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab."

2.1.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- Artikel "Zeker 30 doden bij zelfmoordaanslag in Somalië" van Het Laatste Nieuws van 11 december 2016 (stuk 3)
- Artikel "Dubbele aanslag in Somalië: minstens twaalf doden" van Het Laatste Nieuws van 2 januari 2017 (stuk 4)
- Artikel "Minstens 3 doden bij aanslag in Mogadishu" van De Standaard van 2 januari 2017 (stuk 5)
- Artikel "Zeker 28 doden bij dubbele bomaanslag Mogadishu, verzamelde pers filmt tweede explosie" van Het Laatste Nieuws van 25 januari 2017 (stuk 6)
- Artikel "Somalia: Al-Shabab attack at Mogadishu hotel 'kills 28'" van Al Jazeera van januari 2017 (stuk 7)
- Artikel "Bomauto richt ravage aan in Mogadishu" van Het Laatste Nieuws van 19 februari 2017 (stuk 8)
- Artikel "Dozens killed in Mogadishu market blast" van Al Jazeera van 20 februari 2017 (stuk 9)
- Artikel "Bomb and gun attack on Mogadishu hotel kills dozens" van The Guardian van 25 januari 2017 (stuk 10)

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

2.3. Verzoeker weerlegt de motivering van de bestreden beslissing geenszins door in zijn verzoekschrift te volharden dat zijn asielrelaas gedetailleerd en geloofwaardig is, waarbij hij zich beperkt tot het louter parafraseren en herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal. De Raad merkt op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstantie coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers verklaringen omtrent (i) de aanval van Al Shabaab op verzoekers huis, (ii) verzoekers gevangenschap en (iii) zijn terdoodveroordeling onder Al Shabaab ongedetailleerd, niet doorleefd en onwaarschijnlijk zijn. Waar verzoeker aanvoert dat hem geen enkele inconsistentie of tegenstrijdigheid kan worden verweten, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoekers verweer dat zijn kogelwonde slechts zeer amateuristisch verzorgd werd doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekers verklaringen over zijn behandeling uitermate beknopt zijn. Verzoekers verweer dat hij niet veel kon vertellen over zijn gevangenschap aangezien zij niet zoveel meemaakte, kan evenmin dienstig worden aanvaard. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker gedurende drie maanden en twintig dagen opgesloten heeft gezeten in een gevangenis van Al Shabaab (CGVS-vragenlijst, stuk 20, p. 1), zodat redelijkerwijze van verzoeker kan verwacht worden dat hij hierover enige doorleefde verklaringen kan afleggen, hetgeen niet het geval is. Verzoekers verweer dat hij tijdens het vertellen van zijn asielrelaas tijdens het CGVS-interview werd onderbroken door de *protection officer* kan evenmin afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, gezien de Raad vaststelt dat verzoeker naderhand extensief werd ondervraagd over de verschillende aspecten van zijn asielrelaas (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 15-19), doch doorheen zijn verklaringen uitermate vaag bleef over elementen die de kern uitmaken van verzoekers asielrelaas. Aldus is de Raad van oordeel dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoeker.

De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat:

"Ten eerste zijn uw verklaringen met betrekking tot de aanval op uw huis weinig gedetailleerd en onwaarschijnlijk."

Uw relaas over de aanval is immers zeer vaag en komt weinig doorleefd over. U vertelt hierover dat ze uw vader benaderden en vroegen waar u was. Uw vader zei hierop dat u niet thuis was en dat ze niet binnen mochten. Daarna schoten ze uw vader neer, waarop u en uw moeder naar buiten kwamen. Uw moeder werd neergeschoten en terwijl u probeerde te ontsnappen kreeg u een kogel in uw been (CGVS, p. 13). Veel meer kunt u hierover niet vertellen. Nochtans mag redelijkerwijs verwacht worden dat zo een ingrijpende gebeurtenis wat meer indrukken zou nagelaten hebben bij u. op de vraag hoe u kon horen wat uw vader tegen de mannen zei, aangezien hij buiten was en u binnen zegt u dat van binnen kon horen wat er buiten gezegd werd (CGVS, p. 16). Het is dan echter weinig logisch dat u, wanneer u schoten hoort, langs de voordeur naar buiten loopt aangezien u gehoord had dat ze naar u op zoek waren. Doorheen heel uw relaas kun u hier geen verklaring voor aandragen.

U zegt ook dat u in uw been geschoten werd, geblinddoekt in een auto gezet werd en naar het kamp gereden werd (CGVS, p. (...)). U was blijkbaar ook hevig aan het bloeden aangezien u verklaart dat ze u in het kamp een injectie gaven om het bloeden te stoppen (CGVS, p. 14). Gevraagd naar hoe dit allemaal gebeurde aangezien u gewond was en aan het bloeden was, zegt u: 'ik werd als een zak opgepakt en in de auto gegooid, geen genade' (CGVS, p. 16). U kan verder geen enkel detail bieden over hoe u, bebloed en in pijn, die autorit hebt beleefd, hoe u niet doodbloedde aangezien u pas in het kamp een injectie kreeg tegen het bloeden (CGVS, p. 14) of hoe ervoor gezorgd werd dat de ganse auto niet met bloed besmeurd werd.

Over de verzorging die u hebt gekregen met betrekking tot uw schotwonde zijn uw verklaringen eveneens bijzonder beknopt over. Gevraagd naar welke verzorging u kreeg naast de injectie om het bloeden te stoppen zegt u dat uw wonden gehecht werden en er zalf op werd gesmeerd. Daarna moest u er ook nog regelmatig zalf op smeren (CGVS, p. 17). Logischerwijs mag toch verwacht worden dat u wat gedetailleerder zou kunnen vertellen over uw behandeling en revalidatie. Zelfs als de kogel gewoon door het vlees gegaan is, zoals u beweert (CGVS, p. 17), dan nog moet een schotwond in het been extensief behandeld worden en moet er een revalidatieperiode worden doorlopen. Het feit dat u hier nauwelijks iets over kunt zeggen doet twijfels rijzen of u dit wel degelijk hebt meegemaakt.

Ten tweede kunnen uw verklaringen omtrent de plaats waar u werd opgesloten en uw gevangenschap in het algemeen niet overtuigen.

Gevraagd om de kamer of cel te beschrijven waar u opgesloten zat kunt u enkel zeggen dat het een plaats is waar er zelfgebouwde huisjes staan, met boomstammen als pilaren en dat u steeds naar buiten moest om naar het toilet te gaan (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt aangespoord hier meer over te vertellen, aangezien u drie maanden daar hebt verbleven, zegt u nog dat er oorspronkelijk twee andere gevangenen zaten en er een tijdje later vier nieuwe gevangenen gebracht werden. Daarna begint u uit te weiden over één van die gevangenen (CGVS, p. 17). Het is zeer opmerkelijk te noemen dat u na drie maanden gevangenschap geen gedetailleerdere beschrijving kunt geven van de plaats waar u opgesloten zat.

Er is u ook gevraagd naar hoe een dag in gevangenschap verliep. Eerst vraagt u of u moet vertellen hoe u behandeld werd (CGVS, p. 17). Er wordt u gevraagd om te vertellen hoe een dag eruit zag, wie u kwam bezoeken en wat er gebeurde (CGVS, p. 17). U vertelt dat u geen vrijheid had en niets mocht doen en dat de gevangenen soms werden gebruikt om hout te sprokkelen. Meer kunt u hier niet over zeggen (CGVS, p. 17). Opnieuw moet worden vastgesteld dat het compleet ongeloofwaardig is dat u hierover niets meer kunt zeggen aangezien u drie maanden daar werd opgesloten. Bovendien werd de vraag u uitgebreid uitgelegd waardoor uw gebrek aan informatie des te frappanter wordt.

U verklaart tevens dat u mishandeld werd en dat Al-Shabaab informatie van u wilde. Gevraagd naar wat ze van u wilden weten zegt u dat ze u veel dingen vroegen over overheidsinstanties (CGVS, p. 18). Wanneer hierover wordt doorgevraagd past u opeens uw verklaringen aan en zegt u dat ze eigenlijk niets vroegen over overheidsinstanties maar dat ze u dingen vroegen om te bewijzen dat u voor de overheid werkte (CGVS, p. 18). Gevraagd naar voorbeelden hiervan zegt u dat ze u vroegen waar de president in zijn vrije tijd verbleef, waar vergaderingen van ministers doorgingen, op welke locaties (CGVS, p. 18). Het is echter niet duidelijk waarom ze dit aan u zouden vragen aangezien u maar 15 dagen voor het ministerie voor gezondheid had gewerkt, een job waarvan u overigens ook niets meer kunt zeggen dan dat u mensen superviseerde die trainingen organiseerden (CGVS, p. 12). U kunt ook geen enkel specifiek voorbeeld geven van zo een ondervraging of mishandeling (CGVS, p. 18). U werd drie maand lang ondervraagd door hen. U zou bijgevolg opnieuw in staat moeten zijn om wat meer details te geven over wat Al-Shabaab precies van u verwachtte.

Ten derde zijn de verklaringen omtrent uw terdoodveroordeling andermaal ongeloofwaardig en ondoorleefd.

Gevraagd naar uw rechtszaak en veroordeling zegt u dat ze u naar een grote boom brachten en dat er rond die boom mensen stonden. U moest tegenover een grote man met een baard gaan staan die u ter dood veroordeelde (CGVS, p. 18). Gevraagd naar meer details zegt u dat de man twee talen door elkaar sprak, Arabisch en Somalisch, dat hij zei dat het bewezen was dat u een spion was en dat u weigert samen te werken met Al-Shabaab waarna hij u ter dood veroordeelde. Opnieuw zijn uw verklaringen ondoorleefd en gespeend van enig overtuigend detail."

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt integraal overgenomen door de Raad.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoekers identiteitsdocumenten hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Verzoekers onderwijsdocumenten en werkbadge bevestigen slechts verzoekers opleiding in Oeganda en zijn tewerkstelling bij het Ministerie van Gezondheid, elementen die *in casu* niet ter discussie staan. Waar verzoeker omtrent zijn medische attesten aanvoert dat deze als begin van bewijs van een asielrelaas kunnen gelden, dient te worden opgemerkt dat, hoewel aangenomen kan worden dat zulk attest rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zou kunnen gelden als begin van bewijs, dergelijk attest op zich geenszins kan volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoeker en de Commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab

uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De Raad merkt op dat de Commissaris-generaal de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*” van Cedoca van 6 september 2016 heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie als deze die werd opgenomen in de persberichten en het rapport dat verzoeker bijbrengt, genoegzaam bevestigd wordt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoeker verwijst naar de specifieke omstandigheden waarin hij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden hij het heeft. Het is aan verzoeker om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Waar verzoeker algemeen wijst op zijn “*verwestering*” en de nood aan een sociaal netwerk, merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij in Mogadishu naast zijn tante woonde, die bovendien zijn studies en reisweg financierde (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 4, 6, 8, 12), zodat de Raad van mening is dat verzoeker zich in Mogadishu kan beroepen op haar steun en bescherming.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. VAN CAMP